

Sygn. III C 942/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

5 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie Wydział III Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR (del.) Rafał Jasiński
Protokolant:	Katarzyna Żukowska

po rozpoznaniu 5 grudnia 2017 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z o.o. w W.

przeciwko M. D.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od (...) spółki z o.o. w W. na rzecz M. D. kwotę 26217 (dwadzieścia sześć tysięcy dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 16200 (szesnaście tysięcy dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego,
3. nakazuje pobrać od (...) spółki z o.o. w W. na rzecz Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie kwotę 90000 (dziewięćdziesiąt tysięcy) złotych tytułem części opłaty od apelacji, od której zwolniony został pozwany oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem wydatków tymczasowo pokrytych z budżetu Skarbu Państwa

Sygn. III C 942/17

UZASADNIENIE

(...) spółka z o.o. w W. wniosła o zasądzenie od M. D. kwoty 2.000000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 10 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty. Powódka wskazała, że w zawartej przez strony przedwstępnej umowie sprzedaży z 15 marca 2007 r. zastrzeżony został warunek niemożliwy do spełnienia już w chwili zawarcia umowy, w postaci wymogu uzyskania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania nieruchomości. Na tej podstawie powód wywiódł, że umowa przedwstępna jest nieważna, zaś jemu przysługuje roszczenie o zwrot zadatku w kwocie 2.000000 zł tytułem nienależnego świadczenia.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości wraz z kosztami procesu.

Od powyższego orzeczenia pozwany wniósł sprzeciw, zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. W ocenie pozwanego umowa jest ważna, a powód planując inwestycję powinien był dochować należytej staranności i sprawdzić sytuację faktyczną oraz prawną nabywanego gruntu.

Wyrokiem z 12 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.000000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 19 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty oraz obciążył pozwanego kosztami procesu.

Sąd I instancji wskazał, że niewykonanie umowy nastąpiło wskutek okoliczności, za które żadna ze stron nie ponosi odpowiedzialności, dlatego na podstawie art. 394 § 3 k.c. zadatek wręczony przez powoda powinien zostać zwrócony.

Na skutek apelacji pozwanego wyrokiem z 23 lutego 2017 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie uchylił wyrok z 12 czerwca 2015 r. i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania, pozostawiając tutejszemu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego. W uzasadnieniu do powyższego orzeczenia Sąd Apelacyjny stwierdził, że Sąd Okręgowy był związany faktami podniesionymi przez powoda jako istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a przede wszystkim kwalifikacją prawną dochodzonego roszczenia wskazaną w pozwie. Wyrok Sądu I instancji, uwzględniający powództwo na zasadzie faktycznej, na której powód ani w pozwie, ani w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie opierał powództwa, stanowiło więc zasądzenie ponad żądanie. Sąd Apelacyjny podkreślił, że kwestią istotną w niniejszej sprawie powinna być ocena, czy umowa przedwstępna jest nieważna, co uzależnione jest – mając na uwadze twierdzenia podniesione przez powoda – od oceny, czy w umowie tej zastrzeżono warunek niemożliwy (art. 94 k.c.).

Sąd ustalił, co następuje.

(...) spółka z o.o. w W. (dalej: Spółka (...)) i M. D. zawarli 15 marca 2007 r. w formie aktu notarialnego umowę przedwstępną sprzedaży nieruchomości położonej w W., przy ul. (...), a składającej się z działek ewidencyjnych numer (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...).

W § 4 ust.1 umowy strony ustaliły, że zawarcie umowy przyrzeczonej nastąpi w terminie 14 dni od dnia wezwania, najpóźniej do dnia 15 marca 2008 r. Równocześnie strony uzależniły dokonanie wezwania od:

1. wyjednania przez Spółkę (...) ostatecznej (bądź prawomocnej) decyzji o warunkach zabudowy, dotyczącej gruntu będącego przedmiotem umowy udokumentowanej tym aktem, z której wynikać będzie możliwość zrealizowania na gruncie inwestycji polegającej na zabudowie gruntu budynkami wielorodzinnymi oraz decyzji o pozwoleniu na budowę,
2. uprzedniego wykreślenia wszelkich wpisów w dziale IV księgi wieczystej nr (...) lub przedłożenia zgód na wykreślenie tychże wpisów w przepisanej prawem formie
3. przedłożenia przez M. D. aktualnych odpowiednich zaświadczeń, z których wynikać będzie, że nie zalega on z zapłatą podatków.

Równocześnie M. D. oraz A. P. w imieniu (...) spółki z o.o. zobowiązali się współdziałać dla uzyskania powyższej decyzji o warunkach zabudowy i decyzji o pozwoleniu na budowę oraz nie zaskarżać tych decyzji (§ 4.2 i 4.1 pkt 1).

W § 5 ust.1 umowy (...) spółka z o.o. zobowiązała się zapłacić M. D. kwotę 2.000000 zł tytułem zadatku do 15 marca 2007 r. Powyższa kwota została zapłacona M. D. w dniu 20 marca 2007 r. (§ 5 ust.1 umowy).

Strony w § 4 ust. 3 zastrzegły również umowne prawo odstąpienia od umowy przedwstępnej w przypadku nie uzyskania przez (...) spółkę z o.o. decyzji o warunkach zabudowy (dowód: umowa przedwstępna k.21-30, odpis zupełny księgi wieczystej k.31-35, potwierdzenie przelewu k. 36).

(...) spółka z o.o. i M. D. w umowie z 20 czerwca 2007 r., zawartej w formie aktu notarialnego, ustaliły, że umowa przedwstępna zostanie zawarta najpóźniej do 30 czerwca 2010 r. (k.37-39).

Strony nie zawarły umowy przyrzeczonej do powyższej daty. Żadna ze stron nie złożyła również oświadczenia o odstąpieniu od umowy przedwstępnej (bezsporne, dowód: wezwania k. 93-97, zeznania świadka M. D. k. 377-379).

W trakcie zawierania umowy strony wiedziały, że na terenie nieruchomości będącej przedmiotem umowy przedwstępnej, przeprowadzona może być trasa drogi ekspresowej (...) w kierunku G. (dowód: zeznania świadka S. D. k.300-301, zeznania M. D. k.377-379).

W dniu 27 czerwca 2007 r. (...) spółka z o.o. złożyła wniosek o wydanie decyzji o warunkach zabudowy na działkach nr ew. (...) przy ul. (...) w W., dla inwestycji polegającej na budowie budynków mieszkalnych wielorodzinnych z usługami oraz z parkingami podziemnymi, dojazdami oraz infrastrukturą (wniosek k. 121-124, zeznania świadka S. D. k. 300-301, zeznania M. S. k. 301-302, K. S. k. 319-320).

W dniu 6 maja 2009 r. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w W. wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji dotyczącej budowy wylotu z W. drogi ekspresowej (...) w kierunku G. na odcinku C. – Trasa (...). Działki o numerach ewidencyjnych (...) z obrębu (...) położone w dzielnicy B. kolidowały częściowo z projektowanymi liniami rozgraniczającymi planowaną drogę ekspresową, co uniemożliwiało uzyskanie decyzji opisanych w § 4 ust.1 umowy z 15 marca 2007 r. (okoliczności bezsporne, dowód: pismo z 7 lutego 2011 r. k.125, pismo z 17 stycznia 2013 r. k.175, zeznania M. S. k.301-302, K. S. k.319-320, T. Z. k.375-376).

M. D. wniósł do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie pozew przeciwko (...) spółce z o.o. o zobowiązanie jej do złożenia oświadczenia woli o zawarciu umowy przyrzeczonej. Pozew ten został prawomocnie zwrócony zarządzeniem z 27 października 2011 r. (dołączone akta I C 765/11 k.50, pozew k.98-101).

Prowadzone w latach 2010-2011 prace projektowe zmierzające do uzyskania decyzji o zezwoleniu na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie ciągu komunikacyjnego na odcinku C. – Trasa (...) w W. zostały przerwane na skutek uchylecia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w W. z 6 maja 2009 r. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w W. w piśmie datowanym na 17 stycznia 2013 r. jako szacowanym termin wydania decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji dla potrzeb budowy drogi ekspresowej wskazała styczeń 2018 r. (dowód: zeznania świadka T. Z. k.375-376, pismo k.175-176).

Pismem datowanym na 3 stycznia 2011 r. (...) spółka z o.o. wezwała M. D. do zwrotu kwoty 2.000000 zł wpłaconej tytułem zadatku, wskazując, że umowa przedwstępna jest nieważna ze względu na zastrzeżenie w niej warunku niemożliwego do zrealizowania (bezsporne, dowód: wezwanie do zapłaty k.41).

M. D. w piśmie datowanym na 19 stycznia 2011 r. odmówił zwrotu powyższej kwoty (bezsporne, dowód: pismo k.63, zeznania świadka M. D. k.377-379).

M. D. zawarł z (...) spółką z o.o. również inną umowę zakupu nieruchomości w B.. Na poczet spłaty zobowiązań wynikających z tej umowy M. D. przelewał kwotę 650000 zł (dowód: zeznania świadka J. S. k.320-321, umowa k.42-62, wyciąg k.40, zeznania świadka M. D. k.377-379).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty: umowę przedwstępną z 15 marca 2007 r. (k.21-30), umowę zmieniającą z 20 czerwca 2007 r. (k.37-39), wyciąg z rachunku bankowego (k.40), wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania pisma (k.41), umowę z 22 grudnia 2009 r. (k.42-62), zarządzenie w sprawie I C 765/11, odpis zupełny księgi wieczystej (k.31-35), potwierdzenie przelewu (k.36), pisma Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad (k.125-126, 175-176), wniosek o wydanie decyzji zabudowy (k.121-124).

Sąd oparł się również na dowodzie z zeznań świadków: S. D. (k.300-301), M. S. (k.301-302), K. S. (k.319-320), J. S. (k.320-321), T. Z. (k.375-376), M. D. (k.377-379). Zeznania tych świadków na okoliczności będące istotnymi dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, były spójne i wzajemnie się uzupełniały.

Sąd pominął zeznania świadka A. P. (k.320) z uwagi na fakt, że ich treść nie miała żadnego wpływu na wynik niniejszej sprawy. Sąd pominął również dowód z decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego z 21 kwietnia 2015 r. (k.438) jako nieistotny dla rozstrzygnięcia.

Podkreślić należy, że strony na rozprawie 5 grudnia 2017r. wskazały, iż nie składają żadnych nowych wniosków dowodowych, a wszystkieawnioskowane dowody zostały w sprawie przeprowadzone.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wobec uchylenia wyroku z 12 czerwca 2015 r. Sąd jest związany oceną prawną i wskazaniem, co do dalszego postępowania wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Jak słusznie wskazał ten Sąd, nie może budzić wątpliwości, iż w procesie to na powódzie spoczywa decyzja o tym jakiego roszczenia będzie dochodził. Granice przedmiotowe postępowania wyznacza zaś nie tylko określone w pozwie żądanie, ale również uzasadniony zespół faktów przytoczonych przez powoda na uzasadnienie jego roszczenia (art. 187 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.c.).

W niniejszej sprawie powód uzasadniał żądanie zapłaty kwoty 2.000000 zł faktem nieważności łączącej strony umowy przedwstępnej, wynikającym z zastrzeżenia w umowie warunku zawieszającego, niemożliwego do spełnienia. Ze względu na nieważność, w ocenie powoda, służy mu roszczenie o zwrot zadatku, jako świadczenia nienależnego. Podstawy prawnej roszczenia powoda upatrywać należy więc w przepisach art. 94 k.c. oraz 405 k.c. w związku z art. 410 § 1 k.c.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zastrzeżenie warunku w umowie przedwstępnej z 15 marca 2007 r. było kwestionowane przez stronę pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty z 16 czerwca 2011 r. (k.86). Kwestią sporną pozostawała wykładnia oświadczeń woli stron postępowania, wyrażonych w akcie notarialnym z 15 marca 2007 r. Art. 65 k.c. wskazuje, że oświadczenie woli należy tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których zostało złożone, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje, przy czym w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Judykatura i doktryna podkreślają, że w istocie każda umowa podlega wykładni sądowej – także ta zapisana w formie aktu notarialnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 3 września 1998 r., I CKN 815/97, OSNC 1999/2, poz. 38; wyrok Sądu Najwyższego z 9 września 1998 r., I CKN 842/97 OSNC 1999/5, poz. 91). Wykładni poszczególnych wyrażenia dokonuje się z uwzględnieniem kontekstu, a zwłaszcza związków treściowych występujących między zawartymi w dokumencie postanowieniami, jak też bierze się pod uwagę okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia woli, a nadto cel oświadczenia woli wskazany w tekście lub odtworzony na podstawie zawartych w nim postanowień.

W orzecznictwie wskazuje się, że na tle art. 65 k.c. należy przyjąć kombinowaną metodę wykładni, opartą na kryterium subiektywnym i obiektywnym (szerzej: w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 29 czerwca 1995 r. III CZP 66/95 OSNC 1995/12 póź. 168). Realizując tę zasadę należy brać pod uwagę nie tylko kontrowersyjny fragment tekstu czy inne postanowienia umowy, ale też uwzględnić pozatekstowe okoliczności, np. rokowania poprzedzające zawarcie umowy, cele umowy, rozumienie tekstu, zachowanie stron itd.

W niniejszej sprawie zarówno treść umowy, jak i zeznania stron i świadków nie pozostawiają wątpliwości, iż zawarte § 4 ust.1 umowy zastrzeżenia stanowiły typowy warunek zawieszający. Przez warunek w rozumieniu art. 89 k.c. rozumieć należy oświadczenie woli, na mocy którego osoba dokonująca czynności prawnej uzależnia powstanie lub ustanie skutków czynności prawnej od zdarzenia przyszłego i niepewnego. W § 4 ust.1 umowy strony zaś wskazały nieprzekraczalny termin zawarcia umowy przyrzeczonej, jednocześnie uzależniając dokonanie wezwania do zawarcia tej umowy m.in. od uzyskania przez Spółkę (...) ostatecznej (bądź prawomocnej) decyzji o warunkach zabudowy, dotyczącej gruntu będącego przedmiotem umowy udokumentowanej tym aktem, z której wynikać będzie możliwość zrealizowania na gruncie inwestycji polegającej na zabudowie gruntu budynkami wielorodzinnymi oraz decyzji o pozwoleniu na budowę. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego strony w chwili zawierania umowy miały świadomość, iż jeden z rozważanych wariantów przebiegu drogi ekspresowej (...) zakłada przebieg tej trasy przez nieruchomość stanowiącą przedmiot umowy. Powyższa okoliczność została wprost przyznana przez S. D. w toku postępowania. Uzyskanie przez (...) spółkę z o.o. ostatecznej decyzji o warunkach zabudowy, a także decyzji o pozwoleniu na budowę było więc uzależnione od okoliczności niezależnych od stron i w konsekwencji stanowiło

zdarzenie niepewne w rozumieniu art. 89 k.c. Nie ulega wątpliwości, że było też zdarzeniem dopiero przyszłym, w chwili zawierania umowy strony nie dysponowały bowiem stosownymi decyzjami. W tym miejscu wskazać należy, że strona powodowa nie zdołała wykazać w toku procesu, że pozwany wiedział w momencie podpisywania umowy o wybraniu wariantu budowy przebiegającej przez tereny sprzedawanej nieruchomości. Powód nie przedstawił żadnego dowodu na tę okoliczność, pozwany wyraźnie zaś jej zaprzeczył.

Wszystkie powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że postanowienie § 4 ust.1 umowy stanowi podręcznikowy wręcz przykład warunku w rozumieniu art. 89 k.c. Równocześnie sam fakt nieuzyskania stosownych decyzji nie mógł być podstawą do przyjęcia, że warunek ten był niemożliwy do spełnienia w rozumieniu art. 94 k.c.

Jak wskazuje się w orzecznictwie i literaturze o niemożliwości warunku należy mówić tylko w sytuacji, gdy zdarzenie, od którego uzależniono skuteczność czynności prawnej, było niewykonalne już w chwili zastrzeżenia tego warunku. Zastrzeżenie takie traci bowiem wtedy całkowicie swój sens. Istotą czynności warunkowej jest to, że powstanie lub ustanie skutków czynności prawnej uzależnione jest od zdarzenia, którego wystąpienie jest niepewne. Konsekwentnie przyjąć należy, że w sytuacji, w której warunek stał się niemożliwy do spełnienia dopiero po dokonaniu zastrzeżenia warunku nie zachodzą przesłanki z art. 94 k.c. Jeśli w okresie pendente conditione stanie się pewne, że warunek się nie ziści, wówczas usprawiedliwiony jest wniosek o niespełnieniu się warunku, nie zaś o niemożliwości warunku (por. Giesen, Beata. Art. 94. W: Kodeks cywilny. Komentarz. Część ogólna, wyd. II. LEX, 2014).

W niniejszej zaś sprawie kwestią oczywistą i bezsporną między stronami pozostawało, że w chwili zawarcia umowy przedwstępnej uzyskanie stosownych decyzji administracyjnych było możliwe i dopuszczalne z prawnego punktu widzenia. Wynika to wprost z przepisów ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.). Okoliczności przeciwnie nie zostały w żaden sposób wykazane przez powoda, na którym spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie. Ze zgromadzonego w sprawie materiału wynika, że powód podjął starania o uzyskanie takich decyzji, jednakże z uwagi na nie przedstawienie żądanych przez organ administracji dokumentów decyzja taka nie została wydana. Ocena zakresu i jakości tych działań oraz motywacji powoda, wobec podstawy prawnej i faktycznej powołanej w pozwie, była przy tym bez znaczenia dla treści rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Również fakt wydania przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w W. decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji dotyczącej budowy wylotu z W. drogi ekspresowej (...) pozostawał bez wpływu na zasądzenie roszczenia powoda. Decyzja ta niewątpliwie była wiążąca dla organów wydających decyzję w sprawie warunków zabudowy i pozwolenia na budowę (por. art. 86 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko) i uniemożliwiała uzyskanie rozstrzygnięcia administracyjnoprawnego korzystnego dla powoda. Decyzja ta wydana została jednak dwa lata po zawarciu umowy przedwstępnej przez strony. Jej wydanie stanowiło konsekwencję przyjęcia odmiennego od pierwotnie zakładanego wariantu budowy drogi ekspresowej (...). Zdarzenia te traktować należy jako niespełnienie się warunku zastrzeżonego w § 4.1 umowy. Niepewność wydania decyzji administracyjnych, od uzyskania których uzależnione zostało zawarcie umowy przyrzeczonej, stanowiła bowiem kwintesencję instytucji warunku jako zastrzeżenia umownego. Warunki uzależniające skuteczność czynności prawnej od zdarzenia przyszłego i niepewnego, na którego ziszczenie zainteresowana osoba lub osoba trzecia ma wprawdzie wpływ, ale samo zdarzenie przyjęte w treści warunku ma charakter zewnętrzny (odrębny) względem stosunku prawnego wynikającego z dokonywanej czynności prawnej, są akceptowane i uznawane za prawnie doniosłe (por. S. Grzybowski (w:) System prawa cywilnego, t. I, 1974, s. 518; Z. Radwański (w:) System prawa prywatnego, t. 1, s. 275; M. Pazdan (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2008, s. 445). W judykaturze tego rodzaju zastrzeżenia w treści czynności prawnej określone zostały jako tzw. warunki mieszane (wyr. SN z dnia 11 sierpnia 2011 r., I CSK 606/10, Lex nr 1096030). Decyzja ta została uchylona przez Wojewódzki Sąd Administracyjny, a przyczyną nie uzyskania przez powoda pozwolenia na budowę było nieprzedstawienie żądanych dokumentów.

Sąd nie znalazł zatem podstaw do uznania, że warunek zastrzeżony przez strony w § 4 ust.1 umowy był warunkiem niemożliwym do spełnienia w rozumieniu art. 94 k.c. i w konsekwencji do przyjęcia umowy przedwstępnej z 15 marca

2007 r. za nieważną. Brak było więc również przesłanek do zasądzenia powodowi zwrotu kwoty 2.000000 zł jako świadczenia nienależnego na podstawie art. 410 k.c.

Niezależnie od powyższego, nawet gdyby uznać warunek dotyczący uzyskania pozwolenia na budowę za nieważny, zasadny okazałby się zarzut przedawnienia. Kwota 2.000000 zł została zapłacona tytułem zadatku 20 marca 2007 r. Jeżeli wpłatę tego świadczenia należałoby uznać za świadczenie nienależne z uwagi na nieważność czynności prawnej w związku z którą spełnione zostało świadczenie, to wówczas jeszcze tego samego dnia, po chwili spełnienia świadczenia, powódka mogła żądać zwrotu tego świadczenia jako nienależnego (art. 120 § 1 k.c.). Pozew został złożony 10 czerwca 2011 r., zaś roszczenie uległo przedawnieniu 20 marca 2010 r. Nawet gdyby uznać, z uwagi na zawarcie 20 czerwca 2007 r. umowy zmieniającej umowę przedwstępną, że termin ten biegnie od dnia tejże umowy, to roszczenie uległoby przedawnieniu 20 czerwca 2010 r.

O kosztach procesu Sąd postanowił na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powód przegrał sprawę w całości, co uzasadniało zasądzenie od niego na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego zarówno za postępowanie przed Sądem I instancji (§ 2 punkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie) i II instancji (§ 6 punkt 7 w związku z § 13 punkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w związku z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie) oraz opłaty od apelacji w kwocie 10000 zł (k.584).

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 k.p.c. nakazał pobrać od powoda kwotę 90000 zł tytułem części opłaty od apelacji, od której pozwany był zwolniony oraz kwotę 50 zł tytułem wydatków tymczasowo pokrytych z budżetu Skarbu Państwa.

Z powyższych względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.